

A Fővárosi Ítéltábla a Csizmadia és Szabó Ügyvédi Iroda (eljáró ügyintéző: dr. Csizmadia Attila ügyvéd) által képviselt I. rendű, II. rendű, III. rendű felpereseknek, a Sándor és Társa Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Sándor Elek ügyvéd) által képviselt alperes ellen, határozat megsemmisítése iránt Fővárosi Törvényszék 2014. április 15. napján kelt 18.P.24.992/2011/21. számú ítélete ellen, a felperesek részéről 22. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és az alperes Elnökségének 2/2011. számú fegyelmi határozatát az alperes Fegyelmi Bizottsága 1/2011. számú fegyelmi határozatára is kiterjedően megsemmisíti.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felpereseknek 15 nap alatt 30.000 (harmincezer) forint + ÁFA, valamint 75.000 (hetvenötezer) forint mértékű együttes első és másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperesek a keresetükben az alperes fegyelmi bizottsága velük szemben hozott 1/2011. számú, 2011. augusztus 3. napján kelt első fokú fegyelmi határozata, valamint az Elnökség 2011. szeptember 20. napján kelt 2/2011. számú másodfokú fegyelmi határozata megsemmisítését kérték a sporttörvény rendelkezéseibe, illetőleg az alperes alapszabályába, a válogatott keretszabályzatba, a versenyszabályzatba ütközés miatt, illetőleg az Alkotmányra hivatkozással.

Az alperes a kereset elutasítását indítványozta. Álláspontja szerint az eljárási rend betartásával, bizonyítékon alapuló, megalapozott határozatokat hozott.

Az elsőfokú bíróság az ítéletével a keresetet elutasította, kötelezte a felpereseket, hogy

egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 10.000 forint + ÁFA perköltséget.

Az ítélet indokolása értelmében a kereset tárgyát képező fegyelmi határozatokat a Pp. 23. § *fa.*/ pontja szerint a sportról szóló 2004. évi I. törvény (Stv.) 12. § (1) bekezdése, az alperes sportfegyelmi szabályzata, alapszabálya, a válogatott keretszabályzata és a versenyszabályzat alapján bírálta el. Az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy a fegyelmi bizottságnak legalább három tagból kell állnia és nincs szabály arra vonatkozóan, hogy változatlan összetételűnek kell lennie az egyes ülések során. Elvárhatónak tartotta, hogy változáskor az új tag ismerje az előzményeket, ez az iratok alapján megtörtént. Megállapította, hogy a fegyelmi bizottsági elnök egy személyben dönthette el, hogy a kötelezettség szegésre az alapos gyanú fennáll-e és alapos gyanú esetén elrendelhetette a fegyelmi eljárást. Ezért a fegyelmi bizottság előzetes eljárása megítélése szerint az ügy érdemi elbírálását nem érintette. A felperesek kifogását a bizonyítás nem megfelelő elrendelése kapcsán nem tartotta megalapozottnak. Rámutatott, hogy a fegyelmi bizottság dönti el milyen bizonyítékokat szerez be és azokat szabadon értékeli, és ezek alapján hozza meg döntését. Álláspontja szerint jogszabálysértés nem valósult meg azzal, hogy nem folytattak le minden, a felperesek által felajánlott bizonyítást, hiszen azok a jogvita eldöntése kérdésében szükségtelenek voltak. Nyilvánvalónak tartotta a különbséget a között, hogy valaki olyan nyilatkozatot tesz, hogy nem vesz részt a versenyen, illetőleg csak akkor vesz részt, ha nem lesz további egészségkárosító fejlemény, illetőleg másképp értékelendő az a magatartás, amikor másokat magatartásukkal ugyancsak negatív döntésre ösztönöznek. Természetesnek tartotta, hogy a helyzet romlása esetén a FIG felülvizsgálta volna a döntését. A MOB pályázat alapján kötött szerződést olyan atipikus szerződésnek minősítette, amely alapvetően olimpiára, annak kvalifikációs versenyére való felkészülést támogatja, mely támogatást csak az a személy kap meg, aki elfogadja a felkészülési szabályokat, ezáltal az alperes támogatását. Megítélése szerint az eljárás alapjául szolgáló cselekményekről történő értesítés nem azt jelenti, hogy annak minden részletét abban le kell írni, hiszen ezt követően kerül sor a tárgyalásra, ahol tisztázódik a tényállás, illetőleg lehetőségük volt az eljárás alá vont személyeknek is álláspontjuk kifejtésére, bizonyítékaik előterjesztésére. Nem tartotta helyállónak a felperesek arra történő hivatkozását, miszerint a szóban kihirdetett határozat nem tartalmazza teljes egészében az írásba foglalt határozatot, miután erre felperesek a másodfokú fegyelmi eljárásban is hivatkozhattak volna. Ugyanakkor a szóban kihirdetett határozatot mindig rövidebbnek ítélte, mint az írásbelit, ellentmondást a kettő között nem lelt fel. Nem osztotta a felperesek álláspontját abban sem, hogy menthető okból nem vettek részt, illetőleg utasították vissza a versenyen való részvételt, mivel jelent esetben vis maiorról beszélni nem lehetett. Az alperes megfelelően érdeklődött, és felkészült a kiutazásra, a körülményeket tisztázta mielőtt a versenyen való részvételt eldöntötte. Az esetleges szubjektív félelmek a felperesek részéről menthető okoknak, vis maiornak nem tekinthetők. Ezért az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a fegyelmi határozatok megsemmisítésére kellő indok nem volt; a keresetet mint alaptalant elutasította.

Az első fokú ítélet ellen a felperesek éltek fellebbezéssel, elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését és más eljáró tanács kijelölésével az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását, másodlagosan az ítélet megváltoztatását és a keresetnek való helyt adást kérték. Megítélésük szerint az elsőfokú bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének, nem vette figyelembe a felperesek keresetlevélben, illetőleg a keresetet kiegészítő beadványában a támadott határozatok jogszabálysértő voltára tett előadásait, azokról maradéktalanul nem döntött, valamint nem tartották megállapíthatónak, milyen jogi normákon alapul az érdemi döntés. A támadott határozatok jogszabálysértése tekintetében kiemelték, hogy a 2011. július 14-i jegyzőkönyvben a szünet elrendelésére utalás nem található, nem igazolt, hogy tanúként volt jelen és a bizottság az ő távollétében határozott; nevezett a Sportfegyelmi Szabályzat 8. § (2) bekezdés e/ pontja alapján jogszerűen nem lehetett volna jelen több pozíciója okán. Az elnökség tagjaival történt előzetes megbeszélés és véleményük kikérése veszélyeztette az elfogulatlanság követelményének

érvényesülését. Úgy vélték, hogy egy érthető és menthető ok megjelölése nem vezethet fegyelmi eljáráshoz, fegyelmi büntetéshez, a Válogatott Keretszabályzat 4. § b/ pont (3), (4) és (5) bekezdése a fukusimai helyzethez hasonló rendkívüli helyzetről nem szól. A Versenyszabályzat 5. § (2) bekezdés b/ pontja szerint a biztonságos sporttevékenység fogalmába tartozónak tartották a verseny helyszínének biztonságát is. Hangsúlyozták, hogy a mások buzdítása tényként nem került megállapításra; arra nincs adat, hogy a FIG felülvizsgálta volna a döntését. A Sportfegyelmi Szabályzat 1. § (2) bekezdés, az Stv. 12. §. (1) bekezdés alapján az ösztöndíjakra vonatkozó szerződések rendelkezéseibe ütköző magatartást nem tartották a fenti szabályok tárgyi hatályának körébe sorolhatónak. Jelentőséget tulajdonítottak a fegyelmi eljárás megindításáról szóló értesítésnek, az abban foglaltaknak, a Sportfegyelmi Szabályzat 6. § (3) bekezdés a/ pontjának, 1. § (2) bekezdésének megfelelően az eljárás alá vont személlyel történt világos közlésnek. Sérlemeztek, hogy az értesítéshez képest az elsőfokú fegyelmi határozatban már több rendelkezés megsértése szerepel. Fenntartották, hogy a döntéshozók közül senki sem tehetett volna meg, hogy az eljárás ideje alatt a tárgyalásról eltávozzon, hogy a bizottság összetétele állandóan változzon, hogy a felajánlott és mellőzött bizonyításra indokolást ne adjon a bizottság. Megítélésük szerint a Sportfegyelmi Szabályzat 7. § (3) bekezdésével és a 10. § (5) bekezdésével ellentétben a tényállás tisztázásának kötelezettségét alperes mindkét szinten megszegte. Hangsúlyozták a vélemény nyilvánítás szabadságát. A felperesek terhére rótt fegyelmi vétségeket nem tartották igazolhatónak, míg kérdésesnek tartották, hogy az I. rendű felperessel szemben helyesen folytatták-e le a fegyelmi eljárást, mivel nem egyértelmű, hogy saját személyében vagy a sportegyesület elnökeként vonták eljárás alá. A II. rendű felperessel szemben kizárólag a Patrónus ösztöndíjra vonatkozó szerződés megszegését mint fegyelmi eljárási alapot nem tartották az Stv. 12. § (1) bekezdése és a Fegyelmi Szabályzat 1. § (2) bekezdése keretei közé illeszthetőnek. Az edzőkkel összefüggésben további, a fegyelmi eljárás érdemére tartozó kérdések vizsgálatát tartották volna szükségesnek. A sportolók alapvető jogának tartották az egészség védelmét, amelyet megelőző jelleggel is gyakorolhat. Hangsúlyozták, hogy a fukusimai események miatt a kiutazók, valamint a Tokióban tartózkodók biztonságát megnyugtató módon sem a FIG, sem az alperes, sem más szerv, személy nem tudta garantálni, így az alperes sem tudta teljesíteni a Versenyszabályzat 5. § (2) bekezdése b/ pontjában írt kötelezettségét.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását indítványozta megalapozottsága folytán. Hangsúlyozta, hogy a vélemény nyilvánítás szabadságába nem fér bele mások befolyásolása szabályzatok megsértésével. Hangsúlyozta, hogy az alperes törvényes képviselőjének nemcsak joga, de kötelezettsége is a szervezet rendjének fenntartása, melybe a fegyelmi eljárás kezdeményezése is beletartozik. A kezdeményezés alaposságának eldöntésében vélemények kérését a még nem létező döntés befolyásolására nem tartotta alkalmasnak. Az eljárás precizítására utal, hogy a fegyelmi bizottság elnöke nem egy személyben döntött a fegyelmi eljárás megindításáról. Utalt a 2011. augusztus 3-i jegyzőkönyvben és 2011. augusztus 20-i jegyzőkönyvben írtakra, fenntartotta az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozatait.

A fellebbezés az alábbiak szerint alapos.

Az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésének a Pp. 252. § (1)-(3) bekezdésében foglalt törvényi feltételei nem álltak fent. Az elsőfokú bíróság bár nem a tárgyalás előkészítése során, azonban az eljárás későbbi szakaszában maradéktalanul beszerezte a fegyelmi eljárás iratait, a fegyelmi határozatokat, az alperes azon szabályzatait, amelyek alkalmazásával lefolytatta a felperesekkel szemben a fegyelmi eljárást és hozta meg első és másodfokú határozatát. A jogvita elbírálásához szükséges okiratok rendelkezésre álltak. A feleknek bizonyítási indítványa nem volt. A felperesek fellebbezése nem alapult a bizonyítás hiányosságán. Az ítélet indokolásával kapcsolatban a

fellebbezésben hivatkozottak ugyancsak nem adtak alapot az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére, mivel az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásban irányadó tényállást megállapította, utalt azon bizonyítékokra és szabályzatokra is, amelyeken a határozata alapult. Megállapítható volt, hogy az elsőfokú bíróság a döntését mire alapította. Az ezen túlmenő esetleges felperesi hivatkozások megválaszolatlanul hagyása nem olyan eljárási szabálysértés, amely az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére alapot adott volna.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéletábrla érdemben bírálta felül az első fokú ítélet megalapozottságát.

A sportról szóló 2004. évi I. törvény (Stv.) 2011. évben az első- és a másodfokú fegyelmi határozat meghozatalának időpontjában hatályos és így alkalmazandó 14. § (2) bekezdése, valamint az alperes sportfegyelmi szabályzata 4. § (6) bekezdése alapján bírálta el a bíróság a kereset tárgyát képező fegyelmi határozatok törvényességét, azt hogy a jogszabályoknak és ezen belül az Stv. 14. § (3) bekezdése alapján az alperes által megalkotott sportfegyelmi szabályzatban foglaltaknak megfelelően lefolytatott sportfegyelmi eljárásban, a sportfegyelmi szabályzatban meghatározottak szerint hozta-e meg az alperes a keresettel támadott határozatait.

Az alperes sportfegyelmi szabályzata 4. §-a konkrétan meghatározza a sportfegyelmi jogkör gyakorlóit. Az (1) bekezdés szerint a fegyelmi jogkört első fokon az elnökség által négy évre választott sportfegyelmi bizottság gyakorolja. A (2) bekezdés ezen belül jelöli meg, hogy a fegyelmi eljárás alá vont adott fegyelmi ügyében eljáró sportfegyelmi bizottság elnökből és legalább két választott tagból áll, amelynek működési rendjét a szabályzat és a hatályos jogszabályok alapítják meg. A (3) bekezdés azt is előírja, hogy az eljáró fegyelmi bizottság összetételét esetenként az elnök állapítja meg az összeférhetetlenségi, szakmai és a területi sajátosságok figyelembe vételével.

A 6. § (2) bekezdése szerint sportfegyelmi eljárást kötelezettség szegés alapos gyanúja esetén a fegyelmi bizottság elnöke indít, bármely e szabályzat hatálya alá tartozó személy vagy szervezet, illetőleg szövetségi szerv kezdeményezésére. A (3) bekezdés értelmében a sportfegyelmi bizottság elnöke nyolc napon belül köteles értesíteni az eljárás alá vont személyt a sportfegyelmi eljárás megindításáról. A szabályzat meghatározza, hogy az értesítésnek mit kell tartalmaznia.

Az alperes sportfegyelmi szabályzata ezen túlmenően a 7. §-ában részletesen, határidők megjelölésével szabályozza a sportfegyelmi tárgyalás megtartását, a határozathozatát. A 8. § (2) bekezdése szerint a sportfegyelmi tárgyalásról készített jegyzőkönyvben többek között fel kell tüntetni a sportfegyelmi bizottság tagjainak nevét, tisztségét.

Miután az alperes a törvényi kötelezettségének is megfelelően meghatározta a fegyelmi eljárás szabályait, azoknak megfelelően volt köteles lefolytatni az egyes sportfegyelmi eljárásokat. Az alperest és egyes szerveit az eljárásuk során kötötték az alperes által megalkotott szabályok. Az alperes a fentiekben kiemelt eljárási szabályoknak megfelelően volt köteles a felperesekkel szemben a fegyelmi eljárást lefolytatni.

A rendelkezésre álló iratok szerint az alperes elnöke kezdeményezte a felperesekkel szemben a sportfegyelmi eljárást, amelyre a sportfegyelmi szabályzat 6. § (2) bekezdése feljogosította. Kezdeményezés esetén - ugyanezen szabályzati rendelkezés értelmében - a fegyelmi eljárás megindítására a fegyelmi bizottság elnöke a feljogosított, kötelezettségszegés alapos gyanúja esetén. A jelen esetben azonban nem a fegyelmi bizottság elnöke döntött egy személyben a sportfegyelmi eljárás megindításáról. A 2011. július 14. napján kelt jegyzőkönyv szerint a fegyelmi bizottság tartott ülést, ezen jelenlévőként az elnök, valamint két tag és került megjelölésre. A jegyzőkönyv tartalmazza, hogy a fegyelmi eljárás kezdeményezője volt, azonban az a jegyzőkönyvből nem derül ki egyértelműen, hogy a fegyelmi bizottság ülésén milyen minőségben és mely okból vett részt, hiszen a rendelkezésre álló adatok szerint a fegyelmi bizottságnak nem tagja. A jegyzőkönyv szerint a fegyelmi bizottság a sportfegyelmi vétség elkövetésének alapos gyanújának

fennállását állapította az egyes felperesekkel szemben. Arra adat nincs, hogy az elnök a sportfegyelmi szabályzat 4. § (3) bekezdése szerint a felperesek fegyelmi ügyében eljáró fegyelmi bizottság összetételét megállapította-e és miként. A 2011. július 22-i ülésről készült jegyzőkönyv sem jelöli meg a felperesek sportfegyelmi eljárásában eljárásra jogosult fegyelmi bizottsági tagokat. E jegyzőkönyv jelenlévőként rögzíti is, aki mint a jegyzőkönyv későbbi tartalmából kiderül, jegyzőkönyvvezetőnek lett megválasztva. A 2011. augusztus 3-i fegyelmi tárgyalásról készült jegyzőkönyv ugyanakkor már a fegyelmi bizottság tagjaként nevezi meg egyértelműen Mindezekhez képest az első fokú fegyelmi határozatot meghozó fegyelmi bizottsági tagok között nem szerepel. Ezen tényadatok alapján és a sportfegyelmi szabályzat 4. § (3) bekezdése szerinti elnöki döntés hiányában nem állapítható meg, hogy a felperesekkel szemben a sportfegyelmi eljárást milyen személyi összetételű fegyelmi bizottság folytatta le, azaz kik voltak a ténylegesen eljárásra jogosult fegyelmi bizottsági tagok, az első fokú fegyelmi jogkör gyakorlói.

A fegyelmi szabályzatnak kifejezett rendelkezése arra nincs, hogy a fegyelmi bizottságnak az adott fegyelmi eljárás során változatlan összetételűnek kell lennie az egyes ülések során, azonban a sportfegyelmi szabályzat 4. § már fentebb idézett rendelkezéseiből és az eljárás lefolytatására irányadó garanciális szabályokból okszerűen következik, hogy adott fegyelmi ügyben mindvégig azonos összetételű fegyelmi bizottságnak kell eljárnia, amelynek összetételét az eljárás megindításakor az elnök állapította meg. A fegyelmi eljárásban a sportfegyelmi szabályzat 4. § (3) bekezdéséből is következően, figyelemmel az esetleges összeférhetetlenségre is kell kijelölni az eljáró bizottságot, mely kijelölési jog elnöki hatáskör. A szabályozásból evidenciaként következik, hogy a kijelölt eljáró fegyelmi bizottság összetételének a fegyelmi eljárás teljes tartama alatt azonosnak kell lennie. Ez a fegyelmi eljárásnak egyúttal a garanciája is. Ebből az is következik, hogy az eljáró és a határozatot hozó fegyelmi bizottság tagjainak azonosnak kell lennie a fegyelmi eljárásban, a fegyelmi tárgyaláson is mindvégig jelen kell lenniük. A sportfegyelmi szabályzat 7. §-a a sportfegyelmi tárgyalást, annak lefolytatását részletesen szabályozza. Bár külön rendelkezés arra nincs, hogy a fegyelmi bizottság tagja a sportfegyelmi tárgyalást - amelyen bizonyítás felvétele is történik - akár csak rövid időre is elhagyhatja, azonban ilyen tiltó szabálynak nem is kell lennie. Magának a bizonyítás felvételével zajló eljárásnak a garanciája az, hogy az adott fegyelmi bizottság valamennyi tagjának a fegyelmi tárgyaláson mindvégig jelen kell lennie, és ennek alapján hozható meg a fegyelmi ügyben a döntés. A 2011. augusztus 3-i fegyelmi tárgyalás jegyzőkönyve szerint az első fokú fegyelmi határozatot a fegyelmi bizottság tagjaként jegyző a bizonyítási eljárás foganatosítása során hosszabb időre eltávozott. Az elsőfokú bíróságnak az iratismertetésekre történő hivatkozását az alperes sportfegyelmi szabályzata nem ismeri, ilyen általános eljárási rendelkezés az alperesre irányadó törvényi rendelkezések között nincs és saját szabályzatából fakadó kötelezettségein túlmenően az önkormányzatiságból sem adódnak. Éppen az alperes önkormányzatiságából következik az, hogy a saját maga által alkotott szabályzatban foglaltakat maradéktalanul be kell tartania, a szabályzatban rögzítetteknek megfelelően, azokat betartva kell lefolytatni a fegyelmi eljárást. Az így lefolytatott fegyelmi eljárás eredményeképpen hozott határozat lehet megalapozott. A másodfokú bíróság kiemeli, hogy arra nincs adat, hogy a fegyelmi bizottság összetételében bekövetkezett változás okán távozott el a fegyelmi tárgyalásról a fegyelmi határozatot jegyző egyik fegyelmi bizottsági tag. Önmagában az, hogy az eltávozott tag aláírta a fegyelmi határozatot, ellentmond annak, hogy a fegyelmi bizottság összetételében változás következett be. Külön szabályozás hiányában is általános érvényű, a demokratikus önkormányzatiságából is következő evidenciaként érvényesülő garanciális eljárási szabály, hogy az eljáró fegyelmi bizottságnak az adott fegyelmi eljárás során mindvégig azonos összetételűnek kell lennie és ezen tagoknak az egyes fegyelmi eljárási cselekményeknél mindvégig jelen kell lenniük.

A sportfegyelmi szabályzat 6. § (3) bekezdése szerint fegyelmi eljárás megindításáról az eljárás alá vont személy értesítésében meg kell jelölni a sportfegyelmi eljárás tárgyát és megindításának

jogalapját. Ebből egyéb alapszabályi rendelkezés hiányában az következik, hogy a sportfegyelmi eljárás az értesítésben megjelölt tényálláson alapuló meghatározott fegyelmi vétségre folytatható le. A rendelkezésre álló adatok szerint a II. rendű felperes alappal hivatkozott arra, hogy esetében az ösztöndíj szerződés adott pontjának megszegése került kizárólag megjelölésre, melyhez képest a fegyelmi határozat már a válogatott keretszabályzat adott rendelkezéseinek megsértését is a terhére róta. Ezen túlmenően mind az I. rendű mind a III. rendű felperes esetében megállapítható, hogy a 2011. július 22-i jegyzőkönyvben és 2011. július 14-i jegyzőkönyvben megjelölt alapos gyanút megalapozó magatartásokon és szabálysértéseken túlmenő szabályok megsértését is az egyes felperesek terhére róta az első fokú fegyelmi határozat.

Az alperes a saját maga által alkotott sportfegyelmi szabályzatban rögzített, fentiekben idézett eljárási rendet nem tartotta be, a fegyelmi eljárást meg nem határozható összetételű fegyelmi bizottság folytatta le, azaz nem állapítható meg, hogy az alperes saját maga által alkotott sportfegyelmi szabályzata szerinti eljárásra jogosult összetételű fegyelmi bizottság hozta meg a felperesekkel szemben az első fokú fegyelmi határozatot. Ez olyan lényeges eljárási szabálysértés, amely érdemben kihat a meghozott, keresettel támadott határozatra, amely határozat ezért jogszabálysértő. A felperesekkel szemben meghozott, a kereset tárgyát képező fegyelmi határozatok megsemmisítésére ez már önmagában alapot adott, hiszen amennyiben a fegyelmi eljárás megindítása, lefolytatása nem felelt meg az alperes által alkotott szabályoknak, akkor az azon alapuló első fokú határozat és az elsőfokú határozaton alapuló másodfokú fegyelmi eljárás és másodfokú fegyelmi határozat sem lehet törvényes. Miután a lényeges eljárási szabálysértések a fegyelmi határozat meghozatalára érdemi kihatással voltak, az első- és másodfokú fegyelmi határozat egyéb, a felperesek által megjelölt okból történő vizsgálata nélkül is a keresettel támadott fegyelmi határozatok törvénysértő jellege, jogszabály-, illetve alapszabálysértő volta megállapítható volt.

A Fővárosi Ítéltábla ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdés értelmében megváltoztatta és az alperes által a felperesekkel szemben hozott, keresettel támadott első- és másodfokú fegyelmi határozatot megsemmisítette.

A felperesek fellebbezése és keresete megalapozott volt, így az első- és a másodfokú eljárásban felmerült költségeiket a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperes köteles megfizetni. A felperesek lerótták a kereseti és a fellebbezési illetéket, amely költségként merült fel. Ezen túlmenően a képviselőjükkel ügyvédi munkadíj is igazolt, amelyet a másodfokú bíróság mindösszesen a rendelkező rész szerint határozott meg a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2),(5),(6) bekezdés és 4/A. § (1) bekezdés alapján a kifejtett ügyvédi tevékenységgel is arányosan.

, 2015. szeptember 8.

. Németh László s.k.

tanácselnök

. Merőtey Anikó s.k.. Molnár Ágnes s.k.

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

Récsi Imréné
bíróági ügyintéző